

's Trottoir

Z'Colmer in d'r Schlässerstrooss
Bewejt sich hitta Klein un Grooss
D'r Marick isch scho läng arum
Un d'Litt die làuife rum un num
Ke Strooss, ke Trottoir isch meh laar
Wu kumme d'Litt nur alli har?

E Marickfràui làuift ganz gabuckt
In dam sie ihri Kùtsch vordruckt
Sie müess o alli Krefte ga
Die Kùtsch isch schwar un üs Versah
Het se die Strooss als Fàhrbahn g'wählt
Un unbekimmert uf d'Litt g'schält.

Uf einmol sieht sie e Gendàrm
Er het e Hàkekritz am Àrm
Da brielt un kotzt sie o glich à
Doch do lijjt ihre wenig d'rà
Er brielt glàtt mit'me Fingerzeig
„Na gehn Sie auf den Bürgersteig.“
„E jo“ die Marickfràui em sajt
Un glàuibt, er meint die Grillebreit.

Sie zottelt wittersch immer los
Un dankt sie isch uf ihre Strooss.
„Sie sollen auf den Bürgersteig,
Verstehn Sie mich, Sie altes Zeug“
„E jo“ isch ihri Àntwort g'si
Un het d'r grien Mànn losse steh.
Jetzt wurd d'r Gendàrm rosarot
Er weiss nix z'màche in d'r Not
Die güet Fràui immer witterscht màcht
Un uf'm Trottoir àlles làcht.

Jetzt rannt d'r Gendàrm wàs er kà
Un hücht die Fràui vo frischem à
„Sie sollen auf den Bürgersteig,
's ist doch zuviel, ich mach Anzeig.“
Die Marickfràui frojt „Wo ìsch dann dàs,
Ich weiss d'r Waj, ich kenn die Gàss“
Doch d'andri Litt meine vereint
„es ìsch doch 's Trottoir wu-n-er meint.“

„Ah, het d'rnoh die àlt Fràui g'sajt
Ich ha's nìt g'wìsst, es tüet m'r so leid
Un war o g'wìss nìt kumme druf.“
Sie druckt glich d'Kütsch uf's Trottoir nuf.
Jetzt trifft sie e Bekànnte à
Un frojt 'ne wie dàs kumme kà
„Wàs? Bürgersteig soll Trottoir sì?“
Dàs will 're ìn d'r Kopf nìt geh
Sie sajt : „Es ìsch doch àllerhànd
Es gìt ke Trottoir ìm Ditschlànd.“

Jean-Baptiste Sattler
TURCKHEIM